

בבית המשפט העליון

בש"פ 8311/13

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: ישראל אברמוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום
5.12.2013 במ"ת 51346-11-13 שניתנה על ידי השופטת נ'
בן אור

תאריך הישיבה: י"ד בטבת התשע"ד (17.12.2013)

בשם העורר: עו"ד אורי בר נתן

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת נ' בן אור) במ"ת
51346-11-13 מיום 5.12.2013, במסגרתו הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים
המשפטיים נגדו לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-
1996 (להלן: חוק המעצרים).

העובדות לפי כתב האישום המתוקן

1. במועד שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 11.11.2013, קשר ישראל אברמוב (להלן:
העורר) קשר עם שניים נוספים – אושרי איפרח ויוסי שנגלופ (להלן בהתאמה: אושרי ויוסי)
לבצע עסקה בסם. בצהרי יום 11.11.2013, במסגרת הקשר ולמען קידומו, נפגש העורר עם
אושרי בצומת שורק. בהמשך אותו היום, בשעה 20:00 או בסמוך לכך, במסגרת הקשר ולמען
קידומו, יצאו אושרי ויוסי ברכבו של אושרי מביתו של אושרי ביישוב בר גיורא לכיוון ביתו של
העורר בעיר באר שבע. בשעה 20:50 או בסמוך לכך, במסגרת הקשר ולמען קידומו, פגשו אושרי
ויוסי את העורר ואדם נוסף בשם תמיר הרוש (להלן: תמיר) בצומת הרחובות מבצע עובדה
ושאול המלך בעיר באר שבע. העורר ותמיר נכנסו לרכב. במהלך המפגש, באופן שאינו ידוע

למאשימה, נערכה עסקה בין העורר לבין אושרי ויוסי, כך שאושרי ויוסי קיבלו 98.81 גרם סם מסוג "קוקאין" (להלן: הסמים). בשעה 22:11 נעצרו אושרי ויוסי במחסום משטרה בסמוך לצומת האלה, ובמהלך חיפוש ברכב נמצא תא מוסתר מתחת לשטיח שממוקם מתחת לרגלי הנהג, ובו משקל דיגיטלי והסמים. במעשיו האמורים לעיל סחר העורר בסם או עשה בו עסקה אחרת או סיפק אותו, בין בתמורה ובין שלא בתמורה, בניגוד לדין. לנוכח האמור לעיל הואשם העורר ביצוא, יבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן, עבירה לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973.

תמצית הליכי המעצר

2. העורר נעצר כשבוע ימים לאחר מעצרו של אושרי ויוסי. בעניינו של העורר התקיימו שלושה דיונים בבית משפט השלום בירושלים – בימים 18.11.2013, 21.11.2013 ו-24.11.2013. בתום הדיון שהתקיים ביום 18.11.2013 האריך בית משפט השלום, לבקשת המאשימה (המשיבה), את מעצרו של העורר לצורכי חקירה בשלושה ימים עד ליום 21.11.2013. בתום הדיון שהתקיים ביום 21.11.2013 האריך בית משפט השלום, לבקשת המאשימה, את מעצרו של העורר בשנית לצורכי חקירה עד ליום 24.11.2013. יוער כי בהחלטה מיום 21.11.2013 ציין בית המשפט כי החקירה בעניינו של העורר אינה יכולה להימשך ללא הגבלה, וכי עד לדיון הבא צריכה להיות התפתחות משמעותית. ביום 24.11.2013 הוגשה הצהרת תובע מטעם המאשימה, ובתום הדיון שהתקיים באותו היום האריך בית משפט השלום - בהתאם לבקשת המאשימה לפי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים - את מעצרו של העורר בחמישה ימים נוספים עד ליום 28.11.2013 לצורך הכנת כתב אישום והגשתו. בית משפט השלום התרשם כי קיים "עוגן ראייתי לכאורי" להוכחת העבירות המיוחסות לעורר על פי אמת המידה שנקבעה בסוגיה זו בפסיקת בית משפט זה, ומצא כי קיימת עילת מעצר בהינתן טיב העבירה בה חשוד העורר (סחר בסם מסוג "קוקאין" במשקל של כ-100 גרם), בהיותו אסיר ברישיון שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי.

3. על החלטת בית משפט השלום מיום 24.11.2013 הגיש העורר ערר לבית המשפט המחוזי, במסגרתו טען כי ימי המעצר הנוספים שנועדו לשמש כ"מעצר גישור" משמשים הלכה למעשה לצורך המשך פעולות החקירה, וזאת בניגוד לדין. בית המשפט המחוזי (השופטת נ' בן אור) קיבל את הערר וקבע כי יש יסוד לטענת בא כוח העורר כי פעולות החקירה המהותיות נמשכות וכי למעשה מנוצלת תקופת "מעצר הגישור" לביצוען של פעולות חקירה על אף הגשתה של הצהרת תובע. נקבע כי לא לכך נועדה עילת המעצר הקבועה בסעיף 17(ד) לחוק המעצרים, וכי אין לעשות שימוש בעילה זו על מנת "להשיג" ימי חקירה נוספים שלא ניתנו על ידי בית המשפט במסגרת בקשות קודמות להארכת המעצר, ובמיוחד מקום בו בית המשפט התרשם כי

החקירה אינה מתקדמת כראוי. נקבע כי ככל שסברה המשטרה שהחלטת בית משפט השלום מיום 21.11.2013 בטעות יסודה, וכי היה מקום לאפשר לה למצות את החקירה תוך כדי המשך מעצרו של העורר, אזי היה עליה להגיש ערר ולא להגיש בקשה לפי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים. בית המשפט הדגיש כי אמנם לא מן הנמנע שבפרק הזמן שניתן לתביעה בהתאם לסעיף 17(ד) לחוק המעצרים, יורה פרקליט על השלמת החקירה בעניין זה או אחר, וכי פעולה כזו אינה עומדת בסתירה להצהרת התובע בדבר הגשת כתב האישום, אולם יש להבדיל בין השלמת חקירה כזו לבין המשך פעולות חקירה שלא בוצעו במסגרת הזמן שנקצב להן.

לנוכח האמור לעיל הורה בית המשפט המחוזי על שחרור העורר למעצר בית בתנאים מגבילים. בשולי הדברים הבהיר בית המשפט המחוזי כי ככל שיוגש כתב אישום נגד העורר, אין באמור לעיל כדי למנוע מהמאשימה מלבקש את מעצרו עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי עיכב, לבקשת המאשימה, את ביצוע החלטתו למשך 24 שעות (עד ליום 27.11.2013), על מנת לאפשר למאשימה להגיש בקשת רשות לערור לבית משפט זה.

4. עוד באותו היום – 26.11.2013 – הגישה המאשימה כתב אישום נגד העורר לבית המשפט המחוזי. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המאשימה גם בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים בטענה שקיימות נגד העורר ראיות לכאורה להוכחת אשמתו הלכאורית ובטענה שאין בנמצא חלופת מעצר שתאיין את מסוכנותו של העורר. עוד באותו היום התקיים דיון בבקשה זו לפני המותב בבית המשפט המחוזי שדן בערר שהגיש העורר (השופטת נ' בן אור). בית המשפט ציין בהחלטתו כי המשטרה והמאשימה ניצלו את הזמן להגשת כתב אישום חלף הגשת בקשת רשות לערור, וכי גם אם בנסיבות אלה התנהלות המשטרה והמאשימה ראויה לביקורת, הרי שאין בכך כדי להורות על שחרורו של העורר לאלתר בטרם תידון בקשת המעצר עד תום ההליכים. צוין כי העורר היה עצור על יסוד החלטות חוקיות והובא לפני בית המשפט כשהוא עצור על יסוד החלטה המעכבת את ביצוע הוראת השחרור, ומשכך עצם העובדה שהמאשימה ניצלה את הזמן להגשת כתב אישום אינה מצדיקה כשלעצמה את שחרורו. בית המשפט קבע את המשך הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ליום 4.12.2013 והורה על המשך מעצרו של העורר עד למועד זה.

5. ביום 4.12.2013 התקיים דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. ביום 5.12.2013 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי, במסגרתה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה המצדיקות מעצרו עד תום ההליכים של העורר, היא ההחלטה מושא הערר שלפני.

6. בית המשפט המחוזי ציין בפתח ההחלטה כי הצדדים חלוקים בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, כשאין חולק שהראיות הקיימות בתיק הינן ראיות נסיבתיות. עוד צוין כי ככל שייקבע שאכן בידי המאשימה ראיות לכאורה לביסוס כתב האישום הרי שאין חולק שקמה עילת מעצר בהינתן טיבה של העבירה המיוחסת לעורר – סחר בכ-100 גרם סם מסוג "קוקאין" – בהינתן שהעורר הינו אסיר ברישיון ששוחרר אך לפני כשבועיים לאחר שריצה עונש מאסר בן 26 חודשים בגין עבירות סמים, ובהינתן שגיליון הרשעותיו הקודמות של העורר, שעונשי המאסר אותם ריצה עולים במצטבר כדי 13 שנה, כולל עבירות סמים נוספות.

7. בית המשפט סקר את הראיות הנסיבתיות הקיימות בעניינו של העורר: שיחות שהתקיימו בין אושרי לבין יוסי שהואזנו ביום האירוע מכוח צו האזנת סתר לטלפון שבחזקתו של יוסי; מחקר תקשורת בין הטלפון של אושרי לטלפון של העורר; דו"חות עיקוב; והשוואת הגרסאות שמסרו העורר ואושרי לחוקרי המשטרה.

(א) האזנות הסתר – בית המשפט ציין כי השיחה העיקרית הרלוונטית התנהלה בין אושרי לבין יוסי ביום 11.11.2013 בשעה 16:56 (שיחה 1465), במסגרתה אמר אושרי ליוסי כי הוא פגש את "הישראל הוא" שכונה גם "ישראל מבאר שבע", וכי "צריך לרדת לשם...ללכת לקחת דברים.. את כל ה...בגדים, את כל הזה בקרדיט, כמה שנרצה מכל הסוגים". בשיחה זו אמר אושרי ליוסי כי "הוא נכנס בעשר למעצר בית" וכי "קבעתי איתו היום... הוא נסע לבת ים לכמה סידורים, הוא צריך להרים לי טלפון כשהוא בדרך לבאר שבע חזרה". בית המשפט ציין כי אין חולק שהעורר מתגורר בבאר שבע וכי הוא נתון למעצר בית לילי שמתחיל בשעה 22:00, כחלק מתנאי שחרורו ברישיון. בית המשפט קבע כי מהציטוטים המובאים לעיל ניתן לקבוע ברמה הלכאורית הנדרשת כי השניים מתכוונים לנסוע לפגישה עם העורר שנקבעה מראש לאותו היום, כדי "לקחת דברים, בגדים" שיינתנו "בקרדיט". בית המשפט קבע כי אינו מקבל את טענת בא כוח העורר לפיה ניתן להבין את השיחה כאילו ייתכן שהשניים מדברים על תכנית לקנות בגדים יד שנייה בבאר שבע, ולא מן העורר, כפי שטען אושרי בחקירתו. נקבע כי המסקנה הלכאורית היחידה הנובעת מן הדברים הינה שבעקבות הסכמה בין אושרי לבין העורר מתעתדים השניים לנסוע לבאר שבע על מנת לקבל ממנו "דברים" ב"קרדיט".

בית המשפט קבע כי שיחה רלוונטית נוספת מאותו היום הינה שיחה בין אושרי ליוסי בשעה 18:43 (שיחה 1478), במסגרתה דיווח אושרי ליוסי כי "הוא מחכה לי, אמר לי לצאת" ובמסגרתה סיכמו שיוסי יגיע לביתו של אושרי במושב בר גיורא ושהשניים ייסעו יחד לבאר שבע ברכבו של אושרי. בשיחה זו זירז אושרי את יוסי שיגיע אליו בהקדם כי "עכשיו רבע לשבע ועד

שהוא נכנס לזה, אתה יודע הוא...". בית המשפט הזכיר בנקודה זו כי העורר אמור לשהות החל מהשעה 22:00 במעצר בית, וכי על פניו מכאן הבהילות.

(ב) מחקר התקשורת – בית המשפט ציין כי ממחקר התקשורת עולה שביום 11.11.2013 התקיימו בין אושרי לבין העורר 14 שיחות (שהראשונה בהן בשעה 12:52 והאחרונה בשעה 21:41). בית המשפט ציין כי התקיימו בין השניים שלוש שיחות בשעות 18:09, 18:33 ו-18:35, וכי כעשר דקות לאחר השיחה השלישית שוחח אושרי עם יוסי ודיווח לו כי "הוא מחכה לי, אמר לי לצאת". מעבר להתאמה בין מועד השיחה של יוסי ואושרי בה הם קובעים לצאת לדרך בעקבות הודעת העורר לפיה הוא ממתין לאושרי, כמשתמע מאותה שיחה, לבין מועד השיחה בין העורר לבין אושרי דקות ספורות קודם לכן, קבע בית המשפט כי ניתן להתרשם מהאינטנסיביות של השיחות בין השניים, שאינה עולה בקנה אחד עם תכלית הפגישה כפי שטענו השניים בחקירותיהם. צוין כי העורר טען בחקירתו כי נראה לו שאושרי הגיע לבאר שבע לפגוש חברים ובאותה הזדמנות רצה לומר לו שלום ולשאול אותו אם הוא זקוק למשהו לאחר שחרורו, וכי אושרי טען בחקירתו כי פגש בעורר בצומת שורק בצהרי אותו היום ואמר לו שיבוא אליו בערב לשתות קפה. נקבע כי אין בגרסאות של העורר ושל אושרי כדי להסביר את פשר ההתקשרויות הרבות בין השניים באותו היום.

(ג) דו"חות העיקוב – צוין כי מלבד האזנות הסתר היה יוסי נתון למעקב של יחידת העוקבים של המשטרה, וזאת בקשר לחקירה בחשד למעורבותו בעבירות של גביית חובות בשוק האפור, תוך סחיטה באיומים וניסיון רצח. צוין כי חקירה זו היא שהולידה, בשוליה, את התיק דנן. צוין כי מדו"ח העוקב עולה שבסביבות 20:08 יצאו אושרי ויוסי ממושב בר גיורא והגיעו לבאר שבע בסביבות 20:45; כי בשעה 20:50 נראה הרכב בפינת הרחובות מבצע עובדה ושאל המלך, וכי השניים נצפו יורדים מהרכב ופוגשים שני גברים – גבר עם "קוקו", אשר אין חולק כי מדובר בתמיר הרוש, ואדם נוסף, אשר אין חולק כי מדובר בעורר. צוין כי מדו"ח העוקב עולה שכל הארבעה נכנסו לרכב ושללאחר נסיעה קצרה עצר הרכב וירד ממנו תמיר (וכי אין חולק שבמקום בו עצר הרכב מתגורר תמיר). עוד צוין כי מדו"ח העוקב עולה שהאחרים המשיכו לנסוע וכי כעבור מספר רחובות נותק קשר העין בין העוקב לבין המכונית. כעבור כשעה, בשעה 21:50, נראה הרכב נוסע שוב לכיוון כביש מספר 40 ולאחר מכן בכביש 38, שם נעצר במחסום משטרה. בית המשפט קבע כי לדו"ח העיקוב יש משמעות על רקע גרסתו של העורר בחקירתו.

(ד) גרסאות המעורבים –

(ד)(1). יוסי – בית המשפט ציין כי יוסי שתק בחקירתו, ומשכך לא ניתן ללמוד מגרסתו דבר.

(ד)(2). תמיר – בית המשפט ציין כי תמיר טען בחקירתו כי הוא חייב לעורר כסף וכי הוא מחזיר את החוב בתשלומים, וכי באותו היום הגיע אליו כדי לתת לו את אחד התשלומים. תמיר טען כי משסיים את הביקור בביתו של העורר הציע לו העורר להקפיץ אותו לביתו. עוד טען תמיר כי כשהגיעו לצומת הרחובות מבצע עובדה ושאל המלך הצטרפו אושרי ויוסי לנסיעה והחזירו את תמיר לביתו. תמיר הכחיש בחקירתו כל קשר לסמים.

(ד)(3). אושרי – בית המשפט ציין כי אושרי אמר בהודעה שנגבתה ממנו זמן קצר לאחר מעצרו ביום 12.11.2013 כי השקית מכילה כדורים; כי לא קנה את השקית אלא מצא אותה בשולי כביש ירושלים-תל-אביב; כי הוא אינו עובד; וכי הוא ויוסי נסעו לקריית גת לטיול, עשו סיבוב וחזרו. בהודעה נוספת מיום 13.11.2013 טען אושרי כי הסמים נמצאים ברכבו מזה שבועיים וכי הוא שכח אותם שם; כי תכלית הנסיעה הייתה לראות רכב; כי קבע עם בעל הרכב שלושה ימים לפני כן אך כשהגיעו לדרום הוא לא היה זמין; כי יוסי לא ידע מה תכלית הנסיעה והוא הצטרף אליו לסיבוב, סתם, על פי הצעתו. בהודעה נוספת מיום 19.11.2013 טען אושרי כי נסע לבאר שבע כדי לבקר את העורר שהשתחרר מהכלא; כי פגש בו קודם לכן בצהרי אותו היום בצומת שורק משום שהיה צריך לקנות חומרי בניין בבית שמש והציע לעורר להיפגש לכמה דקות; כי מאחר שהעורר מיהר קבעו השניים להיפגש בערב לקפה; כי יוסי הצטרף אליו לסיבוב סתם; כי נמנע מלעלות לביתו של העורר לנוכח השעה המאוחרת והילדים שכבר ישנו; כי הוא מכחיש שרכש מהעורר דבר מה; כי הוא מודה שהוא משתמש בסם "קוקאין" וממשיך לטעון כי מצא את החבילה על כביש ירושלים-תל-אביב כשבועיים לפני כן ושכח אותה ברכב. בנוסף, במענה לשאלה מדוע אמר ליוסי שהולכים לקנות דברים ובגדים, טען אושרי כי מה שאמר הוא שאולי יש מישהו בבאר שבע שמוכר בגדים, מכיוון שרצה "על הדרך" להתעסק קצת בבגדים. בהודעה האחרונה מיום 24.11.2013 שמר אושרי על זכות השתיקה.

(ד)(4). העורר – מהודעותיו של העורר מיום 18.11.2013 ומיום 20.11.2013 עולה כי העורר מכחיש שנפגש עם אושרי בצומת שורק בצהרי יום 11.11.2013; כי לטענתו שוחח עם אושרי באותו היום אולי פעמיים או שלוש; כי הוא מכחיש שהיה אמור לתת לאושרי בגדים וכי נראה לו שאושרי בא לחפש בגדים יד שנייה בבאר שבע; כי אושרי לא עלה לביתו כי היה מאוחר והילדים ישנו; כי הם עמדו מחוץ לרכב של אושרי במשך כרבע שעה ושתו בירה; כי הוא עצמו היה לבד כשפגש את אושרי שהגיע עם אדם נוסף זר לו; כי הפגישה ארכה עשר דקות ו"לא זכור לו" שעלה על הרכב עם אושרי; כי לא יכול להיות שאושרי לקח אותו לסיבוב ברכב כי הוא אמר לו שיש לו מה לעשות.

8. בית המשפט המחוזי קבע כי מכל האמור לעיל עולה שאושרי מבקש להרחיק את העורר מעסקת הסמים, ולפיכך עומד על הטענה, הבלתי סבירה על פניה, שמצא את חבילת הסמים

מונחת "כמו משמיים" (כלשוננו של בית המשפט המחוזי) בשולי כביש ירושלים-תל-אביב, וכי "המציאה" נשכחה על ידו ברכבו במשך שבועיים. נקבע כי כבר בשלב זה של בחינת ראיות לכאורה גרסה זו מקרבת את העורר לעסקת הסמים יותר משהיא מרחיקה אותו ממנה, שכן היא מלמדת על רצון לתת הסבר אלטרנטיבי, בלתי סביר ככל שיהיה, למה שהתרחש באמת. באופן דומה נקבע כי גם ביחס לפגישה המוקדמת בצהרי היום בצומת שורק, ההסבר שמספק אושרי נראה מופרך על פניו: בשל רצונו לרכוש חומרי בניין בבית שמש הוא מציע לעורר, שהשתחרר זה עתה ממאסר, להיפגש ל"שתי דקות" בצומת שורק. העורר ש"אץ רץ" לפגישה זו מביתו בבאר שבע, בעצם מיהר לעיסוקים אחרים ולכן קבעו להיפגש בערב בבאר שבע על מנת לשנות קפה. בית המשפט העיר כי מהודעות השניים לא מצטיירת חברות כה הדוקה עד כי ייעשה על ידם מאמץ משמעותי כזה לראות האחד את השני פעמיים באותו היום, שלא לומר כי לבסוף הסתיימה "שתיית הקפה" בעמידה מחוץ לרכב (לשיטת העורר) או בסיבוב קצר ברכב (לשיטת אושרי). נקבע כי נראה שההסבר האמיתי מצוי בשיחה 1465 הנ"ל, דהיינו פגישת תיאום לשם ביצוע עסקת הסמים מאוחר יותר בערבו של היום. עוד נקבע כי עם ניסיונות ההרחקה הנ"ל משתלבות הגרסאות המשתנות של אושרי בדבר עילת הנסיעה: טיול סתמי בקריית גת; רצון לקנות רכב; רצון לבקר את העורר בביתו עם שחרורו ממאסר, "תוך שילוב הנעים עם המועיל היינו להתעסק עם בגדים משומשים "על הדרך" (בשעת לילה!)" (כלשוננו של בית המשפט המחוזי). נקבע כי גם טענתו של אושרי בדבר הצטרפותו של יוסי לנסיעה כנוסע תמים נועדה לשוות לנסיעה אופי תמים, אך טענה זו אינה מתיישבת עם השיחות המואזנות, מהן עולה במפורש כי השניים נועדו יחדיו, מראש, על פי תיאום עם העורר, כדי לנסוע אליו לבאר שבע ולהגיע אליו בטרם יכנס למעצר הבית הלילי, על מנת לקחת ממנו "דברים" ב"קרדיט".

9. בית המשפט קבע כי כל הכחשותיו של העורר – הכחשתו את המפגש עם אושרי בצומת שורק; טענתו כי דיבר עם אושרי רק פעמיים או שלוש באותו היום; הכחשתו את נוכחותו של תמיר ואת כניסתו לרכב ונסיעתו עם השלושה (הכחשה הסותרת את האמור בדו"ח העיקוב) – מחזקות את הצטברות הראיות המפורטות לעיל. בית המשפט דחה את טענות בא כוח העורר כי הכחשותיו נועדו להרחיקו מאושרי לאחר שנודע לו כי הלה נעצר בשל החזקת סמים (כאשר העורר נעצר רק כמה ימים לאחר אושרי). נקבע כי הכחשותיו של העורר מצטרפות ליתר הראיות ואינן עומדות לבדן. נקבע כי ההסבר הנ"ל אינו יכול להועיל מקום בו הראיות מצביעות על פגישה מתוכננת מראש לשם קבלת "דברים" ב"קרדיט", על שיחות אינטנסיביות בין העורר לבין אושרי, ועל הסברים מופרכים בדבר נסיבות מציאת חבילת הסמים ובדבר תכלית הנסיעה לבאר שבע.

10. בית המשפט סיכם את תמונת הראיות לכאורה כדלקמן: אושרי והעורר נפגשו בשעות הצהריים בצומת שורק; השניים קבעו להיפגש בערב של אותו היום בבאר שבע; הפגישה נועדה

לשם קבלת "דברים" או "בגדים" ב"קרדיט"; הפגישה התקיימה ובמהלכה נראה העורר נכנס לרכבו של אושרי ביחד עם תמיר; לפגישה זו לא ניתן הסבר של ממש, לא על ידי אושרי ולא על ידי העורר; כעבור שעה קלה נמצאו ברכב משקל דיגיטלי וחבילה שהכילה סם מסוג "קוקאין". לפיכך נקבע כי המסקנה הינה על פניה כי הסמים שנמצאו הינם אותם "דברים", וכי אושרי שלדבריו אינו עובד זקוק היה ל"קרדיט" כדי לקבל את הסם ולמכור אותו הלאה ולהחזיר חובו לעורר.

11. בטרם סיום דחה בית המשפט המחוזי את טענת בא כוח העורר בדבר השיהוי במעצרו של העורר (שנעצר רק ביום 18.11.2013, כשבוע לאחר מעצרו של אושרי ויוסי) אשר ממנו ביקש להסיק שהמשטרה לא ראתה דחיפות מיוחדת במעצרו, וממילא לא ראתה בו סיכון. נקבע כי מפרוטוקול הדיון שהתקיים בבית משפט השלום עולה שהמשטרה הסבירה כי המעצר בוצע במועד שבוצע בשל הרצון להשלים פעולות חקירה, וכי מדובר בספיח של חקירה אחרת אשר המשיב "השתלב" בתוכה כלשון איש המשטרה. נקבע כי הסבר זה הינו הסבר סביר, וכי לנוכח המסוכנות הנובעת מהעבירה המיוחסת לעורר, כמו גם לנוכח עובדת היותו אסיר ברישיון "שטרם יבשה הדיו מפקודת השחרור שלו", יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

12. לנוכח כל האמור לעיל, הורה בית המשפט על מעצרו עד תום ההליכים של העורר.

תמצית נימוקי הערר

13. העורר – באמצעות בא כוחו, עו"ד אורי בר נתן – טוען כי כל הראיות בתיק הינן ראיות נסיבתיות, וכי אין מחלוקת שאין אף ראיה ישירה שמעידה על כך שהעורר העביר את הסמים לידי אושרי או יוסי. נטען כי אין שום ממצא של טביעות אצבעות או דנ"א שקושר את העורר לחבילת הסמים. נטען כי אין מחלוקת שגם יחידת העיקוב של המשטרה שתצפתה על המפגש שהתקיים בין העורר לבין תמיר, אושרי ויוסי, לא ראתה כל העברת סם או העברתו של דבר מה בכלל. נטען כי אין מחלוקת שלא היה קשר עין רציף בין יחידת העיקוב לבין רכבו של אושרי מאז המפגש עם העורר בבאר שבע ועד לרגע מעצרו של יוסי ואושרי. נטען כי אין ראיה שהסמים לא היו ברכבו של אושרי עוד קודם למפגש עם העורר. נטען כי העורר לא שתק בחקירתו אלא מסר גרסה מפורטת בשתי הודעותיו במשטרה. לטענת העורר, בית המשפט שגה בקובעו כי המסקנה הנובעת מהראיות הנסיבתיות בשלב זה הינה המסקנה המפלילה אשר מחייבת לעצור אותו עד תום ההליכים, בעוד שהיה עליו לקבוע כי קיים בנסיבות העניין הסבר חלופי שעולה בקנה אחד עם הראיות הנסיבתיות ושאיננו מופרך או בלתי סביר בעליל. נטען כי בית המשפט היה שבוי במסקנה הפלילית בלבד, כשהוא מקנה משקל ניכר לעובדה שהעורר השתחרר זמן קצר קודם לכן ממאסר בגין עבירות סמים. נטען כי בבואו של בית המשפט לבחון

קיומן של ראיות לכאורה עליו להתעלם מהנסיבות האישיות של הנאשם ומהנסיבות הקשורות בעילת המעצר ולהתמקד אך ורק בתשתית הראייתית שהונחה לפניו.

14. העורר אינו מכחיש שקיימים פערם מסוימים בין גרסתו בהודעתו במשטרה לבין גרסאותיהם של אושרי ותמיר בהודעותיהם במשטרה, אולם הוא טוען כי ההסבר לפערים הינו רצונו להרחיק את עצמו מאושרי וחבריו שנעצרו כשבאמתחתם סמים, לנוכח שחרורו הטרי ממאסר בגין עבירות סמים. נטען כי העורר לא מילא פיו מים אלא נתן גרסה מפורטת, וגם אם יש בה אי דיוקים הרי שהיא עומדת על רגליה. נטען כי בית המשפט שגה בקובעו שהעורר נסע במיוחד מבאר שבע לצומת שורק, כאשר מהשיחה הרלוונטית בין אושרי ליוסי (שיחה 1465) עולה מדברי אושרי כי העורר נסע לבת ים ופגש אותו "על הדרך" ולא נסע במיוחד לפגוש אותו בצומת שורק. עוד נטען כי מסקנותיו של בית המשפט מהשיחה בין אושרי ליוסי (שיחה 1465) הינן מרחיקות לכת ושגויות: נטען כי בשיחה זו לא נאמר בשום שלב שאושרי מתכוון לקחת את "הבגדים" מהעורר; כי אין כל ראיה בתיק שהמונחים "בגדים" או "דברים" מהווים ראיה לכאורה להיותם סמים; כי גם אם אושרי ויוסי התכוונו לנסוע לבאר שבע לרכוש סמים מהעורר, אין שום ראיה לכך שהעורר הוא זה שסיפק להם את הסמים. בנקודה זו שב העורר ומדגיש העורר כי אין שום ראיה ישירה (טביעת אצבע או ממצא דנ"א) שקושרת אותו לסמים. בנקודה זו הציג בא-כוח העורר בדיון לפני ממצאי בדיקת מעבדה מיום 4.12.2013 (שלא הוגשו לבית המשפט המחוזי), ממנה עולה כי טביעות האצבעות שנמצאו על חבילת הסמים לא תואמות את טביעותיו של העורר (וגם לא תואמות את טביעותיהם של אושרי או יוסי).

15. העורר מוסיף וטוען כי בית המשפט התעלם מהמחדלים ו"החורים" בתשתית הראייתית שהציגה המאשימה, כשלטענתו אין הסבר מניח את הדעת לשאלות הבאות: מדוע המשטרה שתצפתה על המפגש בין העורר לבין האחרים בבאר שבע לא "קפצה" עליהם בזמן אמת; מדוע לא פעלה המשטרה לבצע איכון של הטלפון הנייד של העורר; מדוע אין ממצאים של טביעות אצבע או ממצאי דנ"א על חבילת הסמים; מדוע נותק קשר העין בין המשטרה לרכב של אושרי במשך נסיעה ארוכה ביותר של עשרות קילומטרים ובמשך פרק זמן של שעה וחצי, אשר במהלכה לא ברור מה קרה ויכולים להיות הסברים רבים למקור חבילת הסמים; לא ברור מדוע העורר לא נעצר עוד באותו הערב, כפי שנעצרו אושרי ויוסי, ועוד בנקודה זו – אם כבר המתניה המשטרה שבוע שלם עד למעצרו, אזי מדוע לא פעלה המשטרה להאזין לשיחותיו במהלך אותו שבוע, שיחות שבוודאי יכלו לחזק את תיק הראיות על פי התזה של התביעה.

16. בשולי הדברים טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי כשלא התחשב בעובדה שבעת הגשת כתב האישום היה צריך העורר להיות משוחרר מהמעצר על פי החלטה קודמת של אותו מותב בבית המשפט, וזאת בהסתמך להחלטת בית משפט זה בבש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת

ישראל (20.10.2009) (להלן: עניין קוניוף). נטען כי התנהלות התביעה בעניינו של העורר אינה ראויה בכל קנה מידה, וכי היה מקום ליתן לכך משקל בנסיבות העניין. לבסוף נטען כי בית המשפט המחוזי שגה כשדחה את טענת העורר בדבר השיהוי במעצרו שהתרחש רק כשבוע לאחר האירוע שבסופו נעצרו אושרי ויוסי, שיהוי אשר לטענת העורר הינו בלתי סביר בעליל ומעיד על כך שהעורר הינו "ספיח" של הפרשה.

17. לנוכח כל האמור לעיל, טוען העורר כי יש לקבוע כי התשתית הראייתית שהציגה המאשימה אינה מספיקה למעצרו וכפועל יוצא להורות על שחרורו המידי ממעצר.

תמצית תגובת המשיבה

18. המשיבה – באמצעות באת כוחה, עו"ד סיגל בלום – סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. נטען כי הראיות הנסיבתיות במקרה דנן מובילות למסקנה ברורה וכי העורר לא הצליח להציג הסבר חלופי סביר. עוד נטען כי גם אם יתקבלו טענות העורר בשלב זה הרי שהמסקנה צריכה להיות שמדובר לכל היותר בחולשה של הראיות ולא בהיעדר ראיות. המשיבה מדגישה שהעורר ואושרי נפגשו פעמיים באותו היום ונערכו ביניהם 14 שיחות תכופות. המשיבה שבה ומדגישה את תוכן השיחות 1465 ו-1478 שבהן אושרי אמר ליוסי שהוא דיבר עם העורר, שצריך לנסוע לבאר שבע כדי לקחת את "הדברים", ושצריך להזדרז ולצאת כדי להספיק להגיע בזמן כי "הוא [העורר] נכנס בעשר למעצר בית". נטען כי התמונה המתגבשת מכל האמור לעיל הינה של לחץ ובהילות שאינם עולים בקנה אחד עם גרסתו של העורר בדבר מפגש חברי תמים. עוד מדגישה המשיבה כי הכחשותיו של העורר בדבר מפגש בצומת שורק ובדבר כניסתו לרכב של אושרי עומדות בסתירה למחקר התקשורת ולדוחות העיקוב. נטען כי הכחשותיו של העורר וניסיונו להרחיק את עצמו מהאירוע מחזקים את הראיות הנסיבתיות. לפיכך נטען כי לנוכח המסוכנות הטבועה בעבירות סמים, לנוכח העובדה כי העורר השתחרר ממאסר ממושך כשבוע ימים לפני האירוע נשוא כתב האישום, ולנוכח עברו הפלילי המכביד של העורר (שכולל עבירות סמים), אין מקום לשקול חלופת מעצר.

דיון והכרעה

19. לאחר שעיינתי בהודעת הערר על נספחיה ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני ולאחר שעיינתי בתיק החקירה שהועבר לעיוני, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל בחלקו כפי שיובהר להלן.

20. כלל ידוע ומושרש היטב בפסיקתו של בית משפט זה הינו כי בשלב הבחינה של הראיות לכאורה במסגרת הליכי המעצר על בית המשפט לבחון האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי המאשימה כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעה. במילים אחרות, בשלב הבחינה של הראיות לכאורה בוחן בית המשפט את הפוטנציאל הראייתי להרשעה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)]. על בית המשפט שבוחן את הראיות לכאורה בשלב המעצר לזכור כי החומר שמוצג לו הינו חומר גולמי שטרם עבר את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, וכי בשלב זה התמונה שמוצגת לבית המשפט הינה תמונה חלקית של האירוע, אשר רחוקה מאד מלהיות התמונה המלאה שתתגלה אך ורק לאחר שיישמעו פרשות התביעה וההגנה במלואן ולאחר שכל הראיות יעברו עיבוד וסינון במסגרת ההליך הפלילי [ראו למשל: בש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012) בפסקה 6 להחלטת השופט נ' הנדל (להלן: עניין ניאמצ'יק)]. זאת ועוד, שלב הבחינה של הראיות לכאורה אינו המקום לדיון בשאלת משקלן של הראיות, ובוודאי אינו המקום לדיון בשאלת מהימנותם של העדים ובסתירות כאלה ואחרות שעשויות לעלות מעדויותיהם. שאלות אלה יש להותיר להכרעתו של בית המשפט שיושב בהליך העיקרי ולא להכריע בהן בשלב המעצר [ראו למשל: בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל (4.6.2009) בפסקאות 17-18 להחלטתו]. יחד עם זאת, נקבע לא אחת כי הבחינה הראייתית בשלב זה אינה רק בדיקה טכנית, ולצורך בחינת הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה לא יתעלם בית המשפט בשלב המעצר מסתירות שעולות מחומר הראיות לכאורה. ככל שמגיע בית המשפט למסקנה כי מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים אשר מחלישות באופן משמעותי את חומר הראיות לכאורה, הרי שמסקנה זו מובילה בתורה למסקנה כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים או לחלופין כי יש מקום להורות על חלופת מעצר [בש"פ 4692/06 אלמוגרבי נ' מדינת ישראל (20.6.2006) בפסקה 9 להחלטת השופטת א' חיות].

21. נדבך נוסף שיש לתת עליו את הדעת במקרה דנן הינו כי בקשת המעצר עד תום ההליכים בעניינו של העורר נסמכת על ראיות נסיבתיות בלבד.

כידוע, הלכה מושרשת היטב היא כי ניתן להרשיע אדם על בסיס ראיות נסיבתיות, ובלבד שבית המשפט בחן את מכלול הראיות הנסיבתיות (ה"פְּאָל" הראייתי) ואת הסבריו של הנאשם במבחני ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, וקבע כי הן מובילות מעבר לכל ספק סביר למסקנה מרשיעה ברורה כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו. במסגרת זאת מוטל על בית המשפט לבחון האם המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מהראיות הנסיבתיות, או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני למכלול הראיות הנסיבתיות שעשוי להתיישב עם חפותו של הנאשם, ובלבד שלא מדובר בהסבר מופרך, דמיוני או תיאורטי על פניו [ראו למשל: ע"פ 6073/11 סגל נ' מדינת ישראל (11.6.2012) בפסקה 21 לפסק דיני והאסמכתאות

המאוזכרות שם; ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ (22.4.2010) בפסקאות 6, 50, 66-69 לפסק הדין של השופטת מ' נאור ושל הח"מ (דעת הרוב) ובפסקאות 2-3 לפסק דינו של השופט א' גרוניס (דעת המיעוט); ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 227-228 (2002) והאסמכתאות המובאות שם].

בהתאמה, נקבע בפסיקתו של בית משפט זה לא אחת כי ניתן לעצור נאשם עד תום ההליכים גם כאשר כל הראיות נגדו הינן ראיות נסיבתיות, כל עוד הראיות הללו הינן על פניהן בעלות עוצמה, משתלבות זו בזו ויוצרות על פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות פליליות שיכולה לבסס הרשעה [ראו למשל: החלטת השופטת ד' ביניש בבש"פ 991/99 מדינת ישראל נ' קנילסקי (17.2.1999); בש"פ 7163/07 מדינת ישראל נ' מסרי (27.8.2007) בפסקה 7 להחלטת השופט י' אלון; עניין ניאמצ'יק בפסקה 7 להחלטת השופט נ' הנדל והאסמכתאות המאוזכרות שם; בש"פ 6788/13 זנון נ' מדינת ישראל (17.11.2013) בפסקה 7 להחלטת השופטת ע' ארבל; בש"פ 8048/13 ג'ודה נ' מדינת ישראל (5.12.2013) בפסקה 14 להחלטת]. עם זאת, נקבע לא אחת כי בשים לב לכך שמדובר בראיות נסיבתיות לכאורה, ובשים לב לכך שמדובר בשלב המעצר והראיות הנסיבתיות הללו טרם עברו ב"כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, הרי שיש לבחון האם הראיות הנסיבתיות לכאורה הינן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי. לעיתים עשוי בית המשפט להגיע למסקנת ביניים, לפיה קיימות אמנם מספר ראיות נסיבתיות בעלות משקל ראייתי נגד הנאשם אשר קושרות את הנאשם לאירוע נשוא כתב האישום ומצטברות לכאורה לכדי תמונה מרשיעה, אולם קיים סימן שאלה בדבר עוצמתן המצטברת של הראיות הנסיבתיות או קיימים בהן חוסר או חולשה ראייתיים אשר ראויים לבירור בהליך העיקרי. במקרים כאלו, על בית המשפט לשקול היטב האם יש הצדקה להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים או שמא יש להסתפק בשחרורו של הנאשם לחלופת מעצר [ראו למשל: בש"פ 6189/03 מדינת ישראל נ' לוי (8.7.2003) בפסקה 3 להחלטת השופטת א' חיות והאסמכתאות המאוזכרות שם; בש"פ 1674/08 זיטון נ' מדינת ישראל (12.3.2008) בפסקה 4 להחלטת השופט א' גרוניס; בש"פ 1800/08 ניסן נ' מדינת ישראל (12.3.2008) להחלטת השופט א' גרוניס (להלן: עניין ניסן); בש"פ 3168/09 מדינת ישראל נ' בריוטי (13.4.2009) בפסקאות 7-9 להחלטת השופטת מ' נאור (להלן: עניין בריוטי); עניין ניאמצ'יק בפסקאות 8 ו-12 להחלטת השופט נ' הנדל. השור גם להחלטת בבש"פ 5693/13 הרוש נ' מדינת ישראל (23.8.2013)].

22. סבורני כי יישומם של הכללים האמורים לעיל על המקרה דנן מוביל למסקנת ביניים לפיה מכלול הראיות הנסיבתיות אינן מצדיקות בשלב זה להחזיק את העורר במעצר עד תום

ההליכים, ותחת זאת יש להורות על שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים אשר ייקבעו על ידי בית המשפט המחוזי.

23. בית המשפט המחוזי בחן באופן יסודי את חומר הראיות הנסיבתיות שהציגה המשיבה בעניינו של העורר והגיע למסקנה כי ראיות אלה מבססות סיכוי סביר להרשעתו של העורר. קביעותיו ומסקנותיו של בית המשפט המחוזי, אשר פורטו בפסקאות 8-10 לעיל, מקובלות עלי ברובן. כבית המשפט המחוזי גם אני סבור כי הראיות הנסיבתיות הקיימות בעניינו של העורר בשלב זה הינן בעלות עוצמה בלתי מבוטלת. עם זאת, בניגוד לקביעת בית המשפט המחוזי, סבורני כי תשתית הראיות הנסיבתיות שהונחה בשלב זה לפני בית המשפט לוקה בחוסר ראייתי שלא ניתן להתעלם ממנו. חוסר ראייתי זה מצדיק לטעמי את שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

אכן, התמונה המציירת ממכלול הראיות הנסיבתיות בעניינו של העורר הינה תמונה הנוטה לכאורה להיות מרשיעה – ריבוי שיחות הטלפון שנערכו בין העורר לבין אושרי באותו היום; תוכן השיחות בין אושרי ליוסי שקושרות לכאורה את העורר אל אושרי ויוסי; המפגש בצהרי היום בצומת שורק והמפגש הלילי בין העורר לבין אושרי ויוסי, במסגרתו נכנס לרכב של אושרי שבו נמצאה בחלוף שעה חבילת הסמים; גרסאותיו המשתנות של אושרי בנוגע למקור חבילת הסמים (אשר מבלי לקבוע מסמרות ניתן לכנות את חלקן מעוררות תמיהה); הכחשותיו וניסיונותיו של העורר להרחיק עצמו מאושרי, אשר עומדים בניגוד לכאורה לתמונה שעולה ממחקר התקשורת ומדוחות העיקוב – כל אלו מהווים עוגן ראייתי לכאורי בדבר מעורבותו של העורר בעסקת הסמים. סבורני כי גרסאותיו של העורר לאירועים נשוא כתב האישום – אם בוחנים אותן כשלעצמן, ועל אחת כמה וכמה אם בוחנים אותן על רקע גרסאותיו המשתנות של אושרי – אינן עולות בשלב זה כדי הסבר הגיוני חלופי שעומד על רגליו שלו (ואדגיש כי איני קובע מסמרות וכי מדובר בקביעה שמוגבלת בתוקפה אך ורק ביחס לשלב זה של בחינת קיומן של ראיות לכאורה).

עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שקשר העין עם רכבו של אושרי נותק למשך פרק זמן של למעלה משעה (מהשעה 20:50 בה נצפו אושרי, יוסי תמיר והעורר נכנסים לרכבו של אושרי, ועד השעה 22:11 בה נעצר הרכב, ובו אושרי ויוסי, במחסום המשטירתי), וכי במועד שבו הרכב נעצר במחסום המשטירתי העורר לא היה מצוי בו. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שאין כל ראיה ישירה, כגון טביעת אצבע או ראיית דנ"א, שקושרת את העורר לחבילת הסמים. סבורני כי מדובר בחוסר ראייתי שיש לבררו במסגרת ההליך העיקרי, ושלא ניתן להתעלם ממנו בשלב זה בבואו של בית המשפט לדון בשאלת מעצרו עד תום ההליכים של העורר.

24. המסקנה מהאמור לעיל הינה כי מחד קיימות בשלב זה מספר ראיות נסיבתיות בעלות עוצמה בלתי מבוטלת נגד העורר הקושרות אותו לעסקת הסמים, ומאידך ישנו חוסר ראייתי בשלב זה שראוי לבירור בהליך העיקרי ושמשליך על שאלת עוצמתן המצטברת של הראיות הנסיבתיות. סבורני כי במצב דברים זה לא ניתן לשלול בשלב זה תרחישים אלטרנטיביים אשר מתיישבים לכאורה עם חפותו של העורר ככל שהדברים נוגעים לכתב האישום דנן. בנקודה זו אעיר כי איני סבור שראוי בשלב זה לפרט תרחישים אלטרנטיביים ופוטנציאליים אלו, וראוי שאלו יועלו במסגרת ההליך העיקרי ללא הכוונה מראש [בעניין זה אני נוטה לגישת השופט א' גרוניס בפסקה 4 לעניין ניסן; לגישה שונה ראו פסקה 9 להחלטת השופטת מ' נאור בעניין בריוטי]. המסקנה האופרטיבית מכל האמור לעיל הינה כי לנוכח התשתית הראייתית בעניינו של העורר בשלב זה אין הצדקה להחזיקו במעצר עד תום ההליכים, ותחת זאת יש להורות על שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים אשר ייקבעו על ידי בית המשפט המחוזי.

25. בשולי הדברים אציין כי לא שוכנעתי מטענותיו של העורר בדבר המשקל שיש לייחס לשיהוי במעצרו, ככל שהדבר נוגע להליך שלפני. קביעותיו של בית המשפט המחוזי בנקודה זו (ראו פירוט בפסקה 11 לעיל) מקובלות עלי במלואן. עם זאת, מובן כי אין בכך כדי לפגוע בטענות אפשריות שיכול העורר להעלות במסגרת ההליך העיקרי בנוגע להשפעתו של שיהוי זה על התשתית הראייתית הנסיבתית בעניינו. ועוד בשולי הדברים, אציין כי לא שוכנעתי מטענת העורר כי נפל פגם היורד לשורשו של עניין בהתנהלות המשיבה, עת הגישה כתב אישום נגד העורר בזמן שזה המתין לשחרורו, שעוכב על ידי בית המשפט המחוזי לנוכח הצהרת המדינה כי היא שוקלת הגשת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. קביעותיו של בית המשפט המחוזי בנקודה זו (ראו פירוט בפסקה 4 לעיל) מקובלות עלי במלואן. זאת ועוד, ניסיונו של בא-כוח העורר להסתמך בנקודה זו על החלטתי בעניין קוניוף אינה משכנעת, מן הטעם הפשוט כי אין הנדון דומה לראיה. בשים לב לכך שטיעונו של בא-כוח העורר בדבר הדמיון בין המקרה דנן לעניין קוניוף היה ממילא לאקוני, איני סבור שיש צורך לפרט מעבר לכך.

26. אשר על כן, דין הערר להתקבל בחלקו, במובן זה שהדיון בעניינו של העורר יוחזר לבית המשפט המחוזי על מנת שיקבע את התנאים המגבילים שבכפוף להם ישוחרר העורר לחלופת מעצר.

ניתנה היום, ט"ז בטבת התשע"ד (19.12.2013).

ש ו פ ט